

Havnin uttan Rasmus

Hann eigur at verða partur av havnarmyndum, egnar seg ikki til at vera deyður, og nú er hann bráðliga ikki longur. Deyðsboðini av Rasmusi R. Rasmussen (Rasmus hjá Rigmor) komu fyrri meg óvæntað

Tað var í 1960 eg kom til Havnar á Studentaskúla. 4 ferðir dagliga til gongu ígjøgnum miðbýin út á VBV, heim til døgurð og aftur í skúla. Har vóru stundum at síggja tríggir javnaldrar: Poul hjá Verlandi, Helgi hjá Annfinni Nyholm Debes og Rasmus hjá Rigmor. Umframt at vera handverkslæringar, vóru allir eisini spælímenn. Teir høvdu eina serliga sjarmu. Í míni verð hoyrdu teir onkursvegna allir til universið hjá Williami Heinesen, sum teir vóru í ætt við. Foreldrini hjá øllum hoyrdu eisini til musiklívið í Havn frá Musikskúlanum yvir Havnar Hornorkestur og til Gogguna. Á studentaskúlanum høvdu vit eitt sangkór sum sang til konsertir hjá musikskúlanum, og á tann hátt gjørdist vit ein lítill partur av tónleikalívinum í Havn. Haldi meg eisini minnst Rasmus bæði frá Havnar Hornorkestri og frá solotrompetspæli í Havnar Kirkju til høggtíðir.

Á ólavsøku Í 1969 flytir ein blaðung familja úr Keypmannahavn inn í læknaíbúð á Landsjúkrahúsinum. Verðin lá fyrri føtur okkara. Útbúgvingin var liðug, og vit høvdu bæði fingið starv í Havn. Næsti grannar eru Rigmor og Ólavur Rasmussen. Sama dag doyri Ólavur óvæntað, og tað kom onkursvegna at binda húskini saman. Rasmus og Elin Bjørg vóru inngift og áttu børnini Ólav og Maibritt, fødd í 1968 og 1969.

Tey itu bara Beiggi og Didda og vit áttu Brynhild, javngomul við Ólav. Lívið helt fram og Rasmus arbeiddi á verkstaðnum hjá pápanum í Hornabø. Eg skuldi byggja tað, sum tá var Statens Åndsvageforsorg upp í Føroyum og byrjaði við starvsstaði heima. Skjótt var eg greið yvir, at Rasmus hevði rættan hugburð og serligan førleika til at geva onkrum av mínum viðskiftadrongjum nakað at arbeiða við. Tveir sluppu í praktikk at ganga Rasmussi til handa. Teir lærdu nakað og ikki minst eg lærði nakað, sum fylgdi mær alt lívið í sosialum arbeiði,

tá eg skuldi royna at finna praktikmøguleikar á vanligar arbeiðsmarknaðinum til teirra, ið høvdu ilt við at sleppa framat. Umframt at duga at seta fólk í sving, so var Rasmus stuttligur og undirhaldandi, og unglingarnir trivust hjá honum. Stundum spældi hann trompet fyrri teimum, og tað elskaðu teir - og eisini eg, sum hoyrði tað yvirum vegin. Grannalagið var gott, og ikki minst Rigmor var ein fittur og stuttligur granni. Eingin endi var á søgunum hjá Rigmor og Rasmussi. Eisini dugdu tey at grína at sær sjálvum. Hugnaligt var at ganga uttanfyri

og hoyra klaverspælið hjá henni, sum annaðhvørt spældi sjálv ella hevði næmingar. Í 1971 fór Elin Bjørg til Danmarkar at útbúgva seg til frítíðarheimslærara. Tað gekst væl og Rasmus valdi at fara seinni. Tá var lag á manni at koma í starv í Statens Åndsvageforsorg í Danmark. Tey vónaðu, at hann fór at fara aftur til Føroyar og vera við til at byggja upp ein verkstað til menningartarnað í Føroyum. Árin í útleigd búðu vit eitt hanagleiv frá hvør øðrum. Børnini høvdu nógv samband og Elin Bjørg arbeiddi á dagstovni teirra. Elin Bjørg var tiltikin við

sangi og gittari, og eg var ikki sørt errin, tá hon sat og spældi og sang við børnunum, tá eg kom at heinta míni.

Serlig er søgan, tá vit á heysti í 1973 høvdu fingið ein son, ið skuldi doypast, áðrenn hann fór til Føroyar at verða vístur fyrri familjuni á jolum. Ommur hansara gjørdur vart við, at farast átti ikki yvir hav við ódoyptum barni. Dópurin fór fram í Samuelskirkju eitt sunnukvøld til Guðstænastuna, har Salomon Joensen var prestur. Eg hevði við mær í ryggsekkinum eitt pylsuundur til prest, sum hann fekk, tá dópurin

Minningarorð um Rasmus

So standi eg og baki smákakur til eitt ervi, og tað er ófatiligt fyrri meg, at hetta ervið er eftir Rasmus, systkinabarn mítt, sum eg havi kent alt lívið.

Lívið er dýrabært. Tú merkir tað ongantið so væl, sum tá ið tú sært lívið fjara úr einum av tínum nærmastu.

Vit vuksu upp saman, næstan sum systkin. Vit vóru fyra tey elstu av ommubørnunum: Poul, Eva, Rasmus og eg sjálv. Vit upplivdu undurfulla heimin, langt áðrenn øll hini systkinabørnini komu í verðina og høvdu ommu fyrri okkum sjálvi á Skálatrøð.

Rasmus sá dagsins ljós niðri í Conradsbrekku, í húsinum hjá oldurabba okkara, Gamla Jørgen Frands Jacobsen, har systrarnar Jacobsen góvu Rasmusi stórt uppmærsemi og nógvan kærleika. Økið her var ein bráðpanna av aktiviteti: bakari, smiðjur, gróthøggari, damulingeri og tónleikur,

og eitt hanagleiv longri var fjøran og Vágsbotnur.

Í tí lítlu kjallaraíbúðini stóð heimsins fyrsta klaver, har mostir undirvísti sínum næmingum, men kortini hevði stundir og humør til at lata okkum órudda stovuna til ókennilgheit. Mostir bleiv og var mín eykamamma.

Vit fyra vuksu upp við náthúsi og køldum vatni í krananum, mús-um á loftinum, margarini upp á breyð, grind, spiki og fiski.

Havnin var lítill, og vit settu aldrin okkara bein í tí fremmandu verðini, sum æt Rabarbukvarterið ella Abbatrøð.

Rasmus og tey fluttu í nýggj hús í Hornabø, og tá ið hann fylti 10 ár hendi nakað stórt: abbi hansara og navnin gav honum eina bláa skínandi blanka "dreingjasúkklu" við stong, og børn tustu út í Hornabø at síggja og royna hetta undrið.

Her í Hornabø var tá tann